

[Niels Helveg Petersen.]

Hvis ikke man kan få en koordinering inden for de faste udvalg og en prioriteringsdiskussion i de faste udvalg, der har med de enkelte udgiftsområder at gøre, så tror jeg, det kan blive meget vanskeligt i det lange løb at få dette arbejde ind i en rutine i folketingets arbejde, så vi beskæftiger os lige så meget med at luge ud, hvad der ikke mere er berettiget, som at bruge tid på at diskutere, hvilke forbedringer der skal gennemføres. Hvis vi ikke gør det, bliver der nemlig ikke den plads til nye opgaver og reformer, som der er behov for, og herom er der jo enighed mellem vore partier. Besparelsesdiskussionen er ikke udtryk for, at samfundsudviklingen skal sættes i stå, men udtryk for, at vi på en mere bevidst måde skal vælge, hvilke udgiftsspørgsmål vi vil have løst.

Statsministeren vil jeg gerne takke for tilsgagnet om, at også vi må deltage i diskussionen om de rette former for det økonomiske demokrati. Der ligger i udtrykket jo noget søgende, noget i retning af, at man ikke er tilfreds med de oplæg, der hidtil er kommet, og det forstår jeg godt. Det er vi heller ikke. Jeg må på forhånd sige, at vi har ingen interesse i de store fondsdannelser, som er indholdet af nogle af de forslag, der foreligger.

Statsministeren var i øvrigt glad for sin regering, ja, jeg tror, glæden var så stor, at jeg ikke evner at rokke ved den. Jeg tror i øvrigt, den vil være usvækket, ganske uanset hvad der sker; jeg tror, statsministeren til enhver tid vil være glad for en regering, han selv er leder af.

Morten Lange: Hr. Poul Schlüter kom med nogle bemærkninger om, at min kritik af hans såkaldte 6 punkts program var overfladisk. Jeg synes ikke, det 6 punkts program var en dybtgående kritik værd. Dertil kræves, at programmet i sig selv har en facon, som gør, at det er værd at analysere det. Det var et udpræget konservativt rammeopspil, og man kan ikke forlange, at vi fra socialistisk side skal tage det som andet, end hvad det er, nemlig at det konservative parti ønsker at karakterisere sig selv som konservativt, og det skal hr. Poul Schlüter have lov til. Det er vel kun rimeligt, men han skal ikke forlange, at det bliver på den måde, der bliver et udspil til

en bred politisk-økonomisk debat i dette ting.

Men det pegede i virkeligheden frem på et andet spørgsmål, der har været berørt af hr. Poul Schlüter og flere andre, nemlig spørgsmålet om betingelserne for samarbejde i dette ting, hvor der er bestandige klager over regeringens uvilje til at samarbejde til højre. Jeg kan ikke forstå, den uvilje skal understreges så kraftigt. Det forekommer mig, at statsministeren gav alt for mange bekymrede eksempler på, hvorledes denne regering i en hel række vigtige ting har bundet sig til højre side i salen på en måde, som er velkendt for de tilstedeværende.

Men tilbage bliver, at der selvfølgelig har været en række ting, der har været til fri forhandling her, og dér må hr. Poul Schlüter og andre fra den borgerlige side vænne sig til, at hvis regeringen kommer med et udspil og vil søge en bred tilslutning, ja, så er den brede tilslutning naturligvis både til højre og til venstre. Vi kan forhandle om detaljer i lovforslagene, og det har vi gjort, og socialistisk folkeparti har aldrig været et nej-sigerparti, hvad angår en skikkelig forhandling, men det skulle da være meget mærkeligt, hvis man fra højre side i salen prøver på at drage forslagene over i deres grøft, om vi så ikke ganske enkelt gør opmærksom på, at hvis der skal bred tilslutning til, ja, så kan det altså ikke lade sig gøre, for i den højre grøft har vi ikke noget at gøre. Det er jo det, der sker, og så er det, der sker det, at så springer partierne fra højre side i salen fra og siger, at de ikke er tilfreds, men det svarer jo ganske godt til den diskriminering af stemmer i denne sal, som hr. Poul Schlüter på et snævrere område prøvede på at komme ind på.

I denne sal har medlemmerne hver én stemme, og de bliver talt som én stemme hver, og en hvilken som helst anden form for optælling har ikke noget med hverken fornuft eller demokrati at gøre. At give sig til at lægge de forskellige stemmer på en særlig vægt vil være urimeligt. Jeg erindrer endnu fra det første stykke tid, jeg sad i denne sal, at da var det god skik, at man ikke talte socialistisk folkepartis stemmer sådan rigtig med. Den skik er så nogenlunde nedkæmpet, og jeg tror, vi lige så godt kan vænne os til, at det er den for altid. Der er de medlemmer, der er her, og de har de